

Sahi Beni Okula Kim Götürecek

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Eylül 2023

Yakılmış, yerle yeksan edilmiş bir fragman adeta hayatın ırmağında sönen sözcüklerin de dil yarası ve emre amade gülüşler bulvarı.

Bir kıvılcım tahayyül edilesinden de fazla yalnızlığın ırgat topraklarında alev almasına sebebiyet veriyor içimdeki samanlığı bazen bir at gibi kişneyen bazen sessizliği dişleyen o boyutsuz ruhumda sarpa sarıyor sözcükler.

Umudun kırık tekeri ne ki ne?

Kırgın kalbime filan da atıfta bulunmuyorum üstelik.

Kırık kalemden boca edilmiş bir yakarış ve künyemde ışıldayan adım kadar sakil mi sahi kaleme almadığım duygular.

Ötenazi yapılmış bir şiirin bekası yaralı iklimin kanadında saklı o darağacı.

Görüş alanıma giren girmeyen ne varsa sağdığım kadar ruhumu sarmalında bilinmez ve işte ansızın tutulan nutkuma rağbet olsa bitpazarına ne çok rahmet yağardı.

Ayırdındayım gecenin.

Ayıp bir minval değil asla şiirin kalp çarpışında yüklendiğim kâh sessizlik kâh sonu gelmeyen nidalar bulvarı ve açık ara farkla öndeyim sağdıcım rüzgâr sayıp söverken baş eğdiğim yalan, düzene baş koyduğum varlığımsa asla tekdüze değil.

Duy da inanma!

Bir t-cetveli adeta kalemin parmaklıklarında saklandığım.

Düşlerimin kırık tekeri meftunu olduğum yabancı duyguların da kayıp iken peştamalı.

Hain düşler ordusu...

Yaralı düşler olgusu...

Hazır ol da geçen hayatım ve istifli dualarım...

Şimdilerin yaralı ceylanı içinde saklı iken de o kırık sarnıcı ve işte eğilip bükülmeden yaşamanın mezarıdır asla inkâr edemediğim asla iddia edemediğim asla da itiraz edemediğim gönlün Beyrut'u ve yalnızlık ülkem...

Sergüzeşt sevinçler taşıyorum heybemde ama yetmiyor.

Sözcükler bombardımana tutuyor yüreğimi ve aralarından bir seçim yapmam öyle zor ki:

Kıyamet alameti bir sevgi benimki ve gönlün mefkûresi odaklandığım onca duygunun aslında yok iken albenisi elle tutulur bir şeyler diliyorum Tanrıdan ve elimden kayıp giden hatıralarımın yasını tutmaktan da men ediyorum kendimi artık kimin hatırına ise ve de gücüme giden onca yalanı onca sahte sevgiyi boykot ediyorum...

Ben bir imla hatasından ibaretim.

Ben yaralı bir ülkeyim.

Ben yamalı bir yüreğim.

Ben Yaratan'ın mucizesi etten duvarlar da örmüşken çevreme...

Baskına uğradığım bir gün daha ve tepside soğumuş kalmışken annemin çayı ve elimi çabuk tutup açıyorum çaydanlığın altını alt edilmiş ruhumla arz ediyorum yüreğimin demini.
Soyut bir ışık aydınlık kılan ölümü.
Karanlığın gücüne zaman zaman yenik düştüğüm.
Somuta dönüştürmek adına tüm varsayımları ve işte veryansın edip gecikme ile alıyorum yerimi ve yaşasın çocukluğum ve de yaşasın tüm çocuklar...
Okulların açıldığı bir Eylül Pazartesi...
Yağan çığlıklar elbet sevinçten aklını oynatmışçasına okula koştuğum günlerin hesabını hep mi tutacağım?
Yarım asrı devirmişken hali hazırda saklı öğrenci ruhumu kime emanet edeceğim?
Ya da öğretmenlik yaptığım zamanların tarihçesinde hep mi hep mi çentik atacağım yarıda kalmış öğretmenlik mesleğime ihanet etmenin bedellerini hep mi ödeyeceğim?
Açık uçlu sorular kitaplığımda asılı yüzlerce kitap okumaya ara verdiğim.
Yüzyıllığın yalnızlığını yaşıyorum çünkü ne okul çantam var ne de su dolu mataram ve çaydanlığın altı halen açık.
Çay demli olsa ne ki dert yüklü iken insan?
Soğuk bir rüzgâr üşütürken bedenimi sonbahar hep mi çalacak sazını?
Sızım sızan bir isyan yüreğimden.
Çörelendiğim şu izbeler.
Çömeldiğim annemin başucu...
İyi de kim götürecekti beni okula bu saatten sonra ve ben kime hesap vereceğim babam gittikten sonra? Vermediğim ne malum ve ben her gün kendimle cebelleşip kendimle istişare ederken yalan da değil hani her ayrıntı için kendime hesap verdiğim ara sıra annemle paylaşıp onun da acısını katlarken kim ütüleyecek yüreğimin kat izini ve buruşukluğunu?
Elimde bir meşale okul yolundayım.
Elimde kalın bir dosya öğretmenler odasının yolcusuyum.
Oysaki hiçbir şey dün de asılı kaldığı gibi değil çünkü kimse ama hiç kimse geçit vermiyor bana:
Ne yoklamada adım okunuyor...
Ne de öğrencilerimi yoklama yapabiliyorum çünkü ben tekim çünkü ben yalnızım çünkü ben çürümüş hayallerimden yazılar ve şiirler örmekten başka hiçbir şey yapmıyorum ve annemin sesini duyuyorum: "Çay daha ısınmadı mı?"
Yuvarlanacakken uçurumdan ve düşecekken tepemin üstüne tepem attığı kadar da tepelerken dün de kalanları ve bir tekme daha savuruyorum içimdeki isyankâr çocuğa:
"Yetmedi mi bunca hırçınlığın? Ne sen eski sensin ne de öğrenci ne de öğretmensin sen..."
Üç noktalı bir küfür savurmalı mıyım içimdeki hayal kırıklığına ya da edebimi bozmadan kabullendiğim hayatın keyfini mi sürmeliyim?
O günler asla geri gelmeyecek ve mademki annem yatağından kalkıp beni okula götüremiyor...
Tek derdim bu mu yani?
Okul yolu bana çok uzak ve okul yolunda beni bekleyen hiç kimse yok:

Ne öğretmenlerim ne arkadaşlarım.

Ne de öğrencilerim.

Eğitim-öğretim yılının ilk günü ve ben nelerin derindeyim?

Elimde olanla yetinmekten fazlası da gelmez iken elimden...

Çaydanlığın altını kısıyorum ve gözlerimi de kısıp içime akıtıyorum gözyaşlarımı...

Yine de kurcalıyor o soru aklımı cevabından emin olsam da...

Sahi, beni okula kim götürecektir?

Ve sesleniyorum anneme:

"Kahvaltı hazır, anne..."